

OHJAKEMAN VI

NARRINPOIKA
JA LUOPIOPRINSSI

T. H. Hukka

OHDAKEMAA VI

Narrinpoika ja luopioprinssi

Omalle perhelaumalleni ja hengenheimolaisille,
kaikille emojensa untuvikoille ja räpäpöille,
omanlaisilleen, erityisille seikkailijoille
täällä sääntöjen ja
naamareitten maailmassa.

Lentäkää vapaasti ja palatkaa vapaasti
lepäämään tähystyspaikoille, pesäkallioille,
ja vuorten turvallisiin onkaloihin.

Kaikkeuden Luojalle kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA VI

Narrinpoika ja Luopioprinssi

© 2019 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0867-5

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

PROLOGI

Molcavarathian prinssi Rodolf, jonka kuningas Melchior oli ottanut kasvattipojaksi, oli vasta nuorukainen, kun silloinen Cardusian kuningas Willef Wigulfinpoika luovutti hänelle valtakuntansa kruunun. Willef luopui vallasta pelastaakseen tyttärensä Jelisepan, ystävänsä Jocelinin ja oman henkensä Molcavarathian tuoreen kuningattaren, Mormessa Melchiorintyttären, pahoilta aikeilta. Tarina kertoo, että vaimonsa Jelizian jokin aika sitten menettänyt kuningas Willef oli loukannut Molcavarathian prinsessa Mormessaa, jota Cardusian Neuvosto oli suunnitellut hänen uudeksi vaimokseen, viihtymällä liian hyvin Warginlaakson linnan leskirouvan seurassa. Kyseinen linnanrouva Joceline taas oli puhunut pahaa Mormessan palvomista patsaista, joita Cardusiassa vierailulla ollut prinsessa oli halunnut levittää ympäri kuninkaanlinnaa. Willefin tyttärtä, Jelisepaa, Mormessa taas vainosi siksi, että tämä oli vielä tuolloin Cardusian kruununprinsessa, jolla olisi oikeus kruunuun isänsä kuoltua.

Mormessan kerrotaan murhauksensa oman isänsä Melchiorin ja syyttäneen murhasta hovissaan majailevia Cardusian lähettiläitä. Tähän tekaistuun syytökseen vedoten hänen joukkonsa miehittivät Cardusian kuninkaanlinnan, ja Mormessa lähetti kasvattiveljensä Rodolfin vaatimaan Cardusian kruunua itselleen. Mutta heti kun Rodolf sai Cardusian kruunun, hän asettui avoimesti kasvattisisartaan vastaan. Mormessa oli kuvitellut saavansa Cardusian takaisin vasallialueekseen järjestämällä Melchiorin ottopojan sen hallitsijaksi, mutta Rodolf karkottikin Cardusiasta kaikki Mormessaa mielistelevät virkamiehet, valitsi Cardusiaan uuden Neuvoston ja antoi Willefin pitää asemansa Pohjoisen Ruhtinaskunnan ruhtinaana.

Nuori kuningas Rodolf toivoi prinsessa Jelisepan pysyvän kruununperijänä, jotta Willefin suvulla pysyisi yhä oikeus kruunuun, mutta Jelisepa valitsi mieluummin riippumattomuuden ja vapauden vallanperimyksestä. Kuningatar Mormessa piti itseään kasvattelijensä kruununperillisenä ja yritti useaan otteeseen saada Rodolfin hengiltä vaatiakseen Cardusian kruunua itselleen. Hän joutui kuitenkin toteamaan, ettei Cardusia ollut mikään suojaton maakaistale, jolle hän voisi tuosta vain marssittaa valtaiset sotajoukkonsa. Rodolf Roweninpoika rakennutti Cardusian länsirajalle, Miwoshinvuorten länsirinteille ja Warginlaakson länsiosaan puolustusmuurin, joka suojeli valtakuntaa suorilta sotilaallisilta hyökkäyksiltä. Mormessan oli vetäydyttävä miettimään muita keinoja valloittaa tuo pieni valtakunta, jota Molcavarathiassa oli alkujaan nimitetty ”Ohdakemaaksi”, koska se ei suostunut olemaan suuren valtakunnan kylvämien aatteiden ja tapojen pelto. ”Ohdakkeiksi” Molcavarathiassa nimitettiin erityisesti Vaeltajaveljiä, jotka olivat jo vuosikymmeniä avoimesti vastustaneet Molcavarathian ahneutta ja vallanhalua, sekä ihmisarvoa alentavia tapoja.

Vallitsevan rauhan aikana Cardusian ylimysväki keskittyi Kaikkeuden Luojan antamasta jälkikasvusta huolehtimiseen. Nuori kuningas Rodolf otti puolisoikseen ja kuningattarekseen Warginlaakson edesmenneen linnanherra Didrikin pojan nuoren lesken, Melosina Joshuantyttären, joka odotti lasta. Hänen kantamansa lapsen isä, Didrik nuorempi, oli menettänyt esikoisoikeutensa Warginlaakson linnaan paheksuttavan ja rikollisen käytöksensä vuoksi. Kuollessaan Didrik Didrikinpoika olikin vangittuna useammasta rikoksesta Cardusian lakeja vastaan: kahdesta ihmissieppauksesta, ryöstöön osallistumisesta, kahdesta murhayrityksestä sekä virkavallan vastustamisesta. Warginlaakson ritarin tytär Melosina oli jollakin vaikeasti kuvattavalla tavalla rakastanut, tai ainakin säälinyt puolisoaan, mutta tullessaan asumaan kuninkaanlinnaan hän rakastui nuoreen kuningas Rodolfiin. Rodolf oli myös varsin mieltynyt Melosinaan, ja kuningasparista tuli sopusointuinen ja keskenään läheinen pariskunta.

Rodolf otti Melosinan esikoisen omaksi pojakseen ja antoi kaikessa oikeudenmukaisessa hyväntahtoisuudessaan tälle oikeuden periä aikanaan oman kruununsa. Kruununprinssi sai nimekseen Rowen, Rodolfin warginmaalaisen isän mukaan. Rodolfin isä Rowen

Rolfinpoika oli ollut Warginmaan kuningassuvun jälkeläinen, joka oli aikoinaan lähetetty Molcavarathian hoviin pitämään yllä rauhanomaisia suhteita valtakuntien välillä. Kuningas Melchior oli yrittänyt mielistellä Warginmaan hovia ja ”lahjoittanut” Warginmaan lähettiläälle puolison hovissaan ylläpitämiensä naisten joukosta. Kaikkeuden Luoja oli järjestänyt juuri tuolloin erään kaukaa pohjoisesta tulleen naisen Melchiorin hoviin, ja Warginmaan prinssi Rowen, joka oli molcavarathialaisten mielestä suorastaan ”susiruma” olento, oli valinnut tuon pienen, tummahiuksisen ja erikoisen naisen kaikkien tarjolla olleitten molcavarathialaisten neitojen sijasta.

Rowen Rolfinpoika tuskin oli arvannut, että tuon vuosia sitten pohjoisesta tulleen naisen sukujuuret olivat alkujaan hänen kotimaassaan, Warginmaassa, ja että he kuuluivat isiensä kautta jopa samaan sukuun. Pari oli ystäväystynyt aidosti, rakastanut toisiaan ja varjellut ainoaa lastaan, Rodolfia, Molcavarathian hovin paheellisilta tavoilta. Mutta kuningas Melchior, joka ei lukuisista sivuvaimoistaan huolimatta onnistunut saamaan poikapuolista kruununperijää, murhautti Rowenin ja järjesti tämän lesken kuningattarekseen, jotta sai itselleen ylhäistä sukua olevan kasvattipojan.

Se, miksi Melchior halusi kasvatikseen juuri kyseisen lapsiparan, oli pelkkä vallanhaluinen juoni. Koska Warginmaan Rowen oli ollut Cardusian kuningattaren, Jelizian, serkku, eli Warginmaan kuninkaan Hrodwulfın veljen, Rolf Nuoremman poika, Melchior luuli, että Rowenin lapsi kelpuutettaisiin Willefin ja Jelizian lapsen sulhaseksi, jolloin tästä tulisi aikoinaan Cardusian kruununperijä. Tavallaan Melchiorin suunnitelma onnistui; hänen kasvattipojastaan tuli kyllä Cardusian kuningas. Mutta Warginmaan Rowenin pojasta ei tullutkaan sellainen kuningas, joka liittäisi Cardusian Molcavarathian alaisuuteen. Rodolfista tuli vahva paimen, joka koki tehtäväkseen suojella ja varjella ”Ohdakemaata”. Kuningas Rodolf koki olevansa kuin lääkeohdake, joka tarjosi toivoa kaikille, jotka olivat sairastuneet molcavarathialaisten epäterveitten elämäntapojen ja nautintojen vaikutuksesta.

Melosina Joshuantyttären esikoinen, kruununprinssi Rowen, oli kaikin tavoin vanhempiensa rakastama ja hyvin kasvatettu poika, eikä hänessä isäpuolensa Rodolfin mielestä näkynyt mitään, mikä muistuttaisi ikävällä tavalla Didrik Didrikinpojasta. Mutta vaikka myös Melosina rakasti poikaansa, hänen mielensä muistot Didrikin

inhottavista ja katkeruutta herättävistä teoista saivat aikaan sen, että hänen oli helpompi rakastaa seuraavaa lastaan; tytärtä, joka oli hänen ja Rodolfin rakkauden hedelmä.

Ja kansa ja hoviväki muistivat kyllä Didrik Didrikinpojan; väki ei ollut unohtanut Didrikin tekoja, ja joittenkin mielissä iti epäilyksiä siitä, sopisiko Rowen ”Didrikinpoika” aikanaan Cardusian valtaistuimelle. Prinssessa Rodwena taas oli otettu ilolla ja varauksetta vastaan. Hänestä varttui äitinsä tavoin kaunis, tummahiuksinen neito, mutta hänessä näkyi hieman myös isänsä erikoisia, warginmaalaisia kasvopiiirteitä. Tosin myös Melosinan suvussa oli warginmaalaista verta hänen äitinsä Jocelinen puolelta, jonka äiti, Joshena Mishan-tytär, oli syntynyt Warginmaasta.

Melosinan veli, Josia Joshuanpoika, oli omistautunut elämään ilman vaimoa ja jälkikasvua, kuten Vaeltajaveljet tekivät. Hän eli Warginlaakson linnakkeessa tarjoten perimänsä linnan tilat Vaeltajaveljien käyttöön. Warginlaaksoon olikin syntynyt Veljesyhteisö, jossa Vaeltajia saattoi majailla pidempäänkin, ja toisaalta se oli tukikohta niille Veljille, jotka yhä vaelsivat. Molcavarathian puolelle ei tosin vuosiin ollut edes yritetty vaelttaa, koska siellä Vaeltajaveljiä tapettiin säälimättä, jos heitä saatiin kiinni.

Vaeltajaveli Joel, joka oli kotoisin kaukaa pohjoisesta, oli ollut Josian tukena tämän lapsuudesta saakka. Kun Joel koki täytäneensä Vaeltaja Daniyeelin hänelle aikoinaan antamat tehtävät, hän lähti vaeltamaan synnyinseudulleen pohjoiseen, seurassaan ystävänsä Jakin sekä tämän sisar, Jael Vaeltaja, jonka henkilöllisyydestä sai puhua vain luotetuille korville. Warginlaakson linnaa ylläpitävä Josia oli varustanut kuninkaan palvelukseen, ritariksi, Vaeltajasoturi Jaechimin, joka oli edellä mainitun Jakinin veljenpoika.

Jaechim Jokiminpoika palveli kuninkaanlinnassa uskollisena tukena kuningas Rodolfille, ja kuningas ylensi hänet neuvonantajakseen. Kansa ihmetteli kuningas Rodolfin myötämielisyyttä tuota Molcavarathian puolelta Cardusiaan siirtynyttä, entistä palkkasoturia kohtaan. Mutta jotkut tiesivät asioista enemmän, eivätkä ihmetelleet Jaechimin saavuttamaa vastuullista asemaa. Jaechim oli lähes aina kuningasparin rinnalla, vakavana, mutta turvallisena hahmona, ja hovissa puhuttiin, että kuningas luultavasti jättäisi kruununsakin tuon hiljaisen miehen haltuun, jos se olisi yksin hänen päätettävissään.

Warginlaakson linnaan ei siis enää koskaan otettu linnanrouvaa, eikä syntynyt perijää. Entinen linnanrouva, Josian ja Melosinan äiti Joceline, oli mennyt naimisiin ruhtinas Willefin kanssa, ja pari jäi asumaan kuninkaanlinnaan, kunnes olisi aika antaa Pohjoisen Ruhtinaskunnan ruhtinaan arvo jälkikasvulle ja väistyä syrjään hallinnollisista asioista. Willefin tytär Jelisepa asui puolisonsa Nathanaelin kanssa Itäisessä Vuoristossa, Ristikallion linnakkeessa, jossa ritari Nathanaelin tehtävä oli ylläpitää linnaketta turvapaikkana kuninkaan perheelle.

Jelisepa ei ollut kiinnostunut valtakunnan hallinnosta sen enempää kuin hänen puolisonsakaan. He nauttivat vuoristoseudun hiljaisuudesta ja rauhasta, vierailen kuninkaanlinnassa vain korkeintaan kaksi kertaa vuodessa. Cardusian toinen alueruhtinas, Eteläisen Ruhtinaskunnan hallitsija, oli Reuel Reuelinpoika, Nathanaelin velipuoli. Reuel ja hänen puolisonsa Iliana olivat saaneet sievän, vilkasluontoisen tyttären, Julienan. Ja samana vuonna myös Jelisepa Willefintytär sai esikoisensa. Tämä tapahtui noin vuoden päästä siitä, kun kruununprinssi Rowen ”Didrikinpoika” oli syntynyt.

Jelisepan esikoinen sai nimekseen Jethan. Seuraavana vuonna syntyi Rowenin pikkuisarpuoli, Rodwena, ja muutaman vuoden päästä kuningasparin nuorin lapsi, Joshanan. Siihen mennessä myös Jelisepa ja Nathanael olivat saaneet toisen lapsensa, tyttären, joka sai nimekseen Jiska. Ja myös Reuel ja Iliana saivat lisää lapsia; Jiskan ikäisen pojan, joka nimettiin Regueliksi isänsä nimeä mukaillen, ja vielä kolmannenkin lapsen, jota hänen äitinsä piti suloisimpana olentona, mitä ihmisestä voi syntyä.

Cardusian kuninkaan ja ruhtinassukujen jälkeläiset saivat tutustua toisiinsa, kun Jethan lähetettiin seitsenvuotiaana kuninkaanlinnaan kasvatettavaksi ylhäisten tavoille, kuten ruhtinas Willef oli määrännyt luvatessaan ainoan lapsensa vaimoksi entiselle hovinarrilleen, Nathanaelille. Julienna Reuelintytär taas laitettiin hoviin prinsessa Rodwenan seuraneidoksi. Kuningatar Melosina ja ruhtinatar Iliana olivat olleet ystäviä kuninkaanlinnassa asuessaan, ja kenties joskus puhelivat keskenään siitä, voisiko Melosinan pojasta ja Ilianan tyttärestä ehkä tulla Cardusian seuraava hallitsijapari.

Mutta nuori väki ei paljoakaan piitannut vanhempiensa suunnitelmista. Jethan ja Rowen osallistuivat samaan opetukseen ja leikkivät

vapaina hetkinä keskenään, eivätkä ylhäisille neidoille soveliaina pidetyt ajanvietteet heitä liiemmin kiinnostaneet. Tosin, perinteiset neitojen ajanvietteet eivät näyttäneet kiehtovan myöskään uusia prinsessoja. Julienna Reuelintytär oli kiinnostunut enimmäkseen koiristaan, joita hänellä oli kuninkaanlinnassa mukanaan useampikin, ja prinsessa Rodwenna taas vietti aikaansa opiskellen ahkerasti valtakuntien historiaa ja kaukaisten seutujen kieliä, ja viihtyi suorastaan epätavallisen paljon itsekseen. Hän pukeutui lähes aina samaan harmaaseen kolttuun, eikä suostunut laittamaan hiuksiaan minkäänlaiseen kampaukseen. Siksi hänen mustat, kevyesti kihartuvat hiuksensa olivatkin usein takussa, ja Julienna kutsui niitä ”kamarineitojen kauhistukseksi”. Julienakin suki paljon ahkerammin koiriaan kuin omia kullankaaleita hiuksiaan, ja hänet nähtiin usein konttailemassa koiriensa kanssa sisäpihan nurmikolla sangen epäsiistin näköisenä.

Myös Molcavarathian hoviin saatiin viimein poikapuolinen kruununperillinen. Mormessa otti itselleen jonkinlaisen puolison jostakusta hovissaan elätetystä nuoresta miehestä, ja synnytti kaksi vuotta kruununprinssi Rowenin syntymän jälkeen pojan, jolle antoi nimeksi Morogan. Samalla hän rikkoi perinteen, jonka mukaan kuningassuvun perijät nimettiin vuoronperään Melchioriksi tai Mormesiksi. Perinteen mukaan kruununprinssistä olisi siis pitänyt tulla isoisänsä mukaan Melchior, mutta Mormessalla oli kaiketi henkilökohtaiset syynsä vieroksua isänsä nimeä. Prinssi Morogania kasvatettiin toiselle kymmenelle asti Molcavarathian hovissa, jossa hän oppi kotimaansa ylhäisen väen tavoille. Sitten hänet lähetettiin Argillan hoviin osoituksena Mormessan näennäisen rauhantahtoisista aikeista Argillan valtakuntaa kohtaan.

Vuosia aiemmin Argillan nuori kuningas Aertonius oli ollut tarjolla prinsessa Jelisepan puolisoiksi, mutta kyseinen sopimus oli purkautunut. Rodolfin saatua Cardusian kruunun Mormessa oli halunnut kehittää rauhanomaista hyötysuhdetta Argillaan ja järjestänyt erään sukulaisneitonsa Argillan kuninkaan vaimoksi. Sen jälkeen Argillan ja Molcavarathian kauppasuhteet alkoivatkin kukoistaa, ja kuten Cardusian puolella pelättiin, kauppatavarana Molcavarathiasta siirtyi Argillaan myös hillittömissä menoissa palvottavia patsoja ja erilaisia huumauttavia yrttejä ja uutteita, joihin Argillan ylhäinen väki alkoi mieltäytyä molcavarathialaissyntyisen kuningattarensa myötävaikutuksella.

Kuningas Aertonius ja kuningatar Aertonia saivat tyttären, Ardinan, ja pojan, Ardonin. Kuningatar kuitenkin menehtyi pian nuorimmaisensa syntymän jälkeen, huhujen mukaan liiallisiin rauhoittaviin höyryutteisiin, eikä Aertonius ottanut enää uutta vaimoa. Prinsessa Ardina ja prinssi Ardon saivat yllällistä huolenpitoa lukuisilta hovirouvilta. Nämä Argillan nuoret kuninkaalliset saivat siis kyseenalaisen ilon nauttia myös Molcavarathian kruununprinssin seurasta kotilinnassaan, ja Argillan kuningas luultavasti oletti tyttärestään tulevan kenties aikanaan arvon prinssi Moroganin morsian. Moinen liitto olisi hyödyttänyt kumpaakin valtakuntaa; tai niin Aertonius ainakin kuvitteli, vaikkei ehkä uskonutkaan tyttärensä tulevan kovin onnelliseksi Mormessan pojan rinnalla.

Prinssi Morogan oli prinsessa Ardinan mielestä kaikkea muuta kuin miellyttävä seuralainen, vaikka näöltään hänen mainittiinkin olevan kaunispiirteinen. Morogan ei piitannut vähääkään kohteliaista tavoista, eikä suostunut seurustelemaan viehättävästi neitojen kanssa, vaan hakeutui useimmiten viinikarahvien ja höyrypiippujen lähettyville, nuokkui, kun olisi pitänyt seurustella arvokkaasti linnansalissa, ja vietti yönsä musikanttien ja muitten viihdyttäjien majoitustiloissa, houkutellen usein mukaansa myös prinssi Ardonin, jonka kerrotaan olleen hieman yksinkertainen ja herkkäuskoinen.

Warginmaan kuninkaalliset seurasivat huolissaan sivusta, miten Molcavarathian suhteet Argillaan tiivistyivät, ja miten kuningatar Mormessan vaikutus Argillassa vahvistui vuosi vuodelta. Mormessan levittämä myrkky alkoi pian uhata myös Itäistä Argillaa, Warginmaan rajaseutuja. Kuningas Hrodwulf oli luovuttanut vallan Vaeltajaksi ryhtyneen veljensä, Rolf Nuoremman, nuorimmaiselle, joka oli siis edesmenneen Warginmaan Rowenin pikkuveli, perheensä iltatähti. Kuningas Rolf Rolfinpoika halusi tiivistää suhteita Cardusian kuninkaallisten kanssa. Hän ja hänen vaimonsa Aquilina olivat vain hieman vanhempia kuin Cardusian kuningaspari, ja he toivoivat oman jälkikasvunsa saavan tutustua näitten jälkikasvuun. Mutta tutustumisen haasteena oli pitkä välimatka.

Helpoin käytössä oleva reitti Warginmaasta Cardusiaan kulki Itäisen Argillan poikki, mutta jos välit Argillan kanssa olisivat huonot, Argillassa perittäisiin kohtuuttomia tullimaksuja sen alueen läpi matkaavalta väeltä. Kuningas Aertonius ei myöskään viitsinyt tuhata varojaan huolehtimalla itäisten rajaseutujen turvallisuudesta, ja

siksi Cardusian ja Warginmaan välinen alue Argillassa oli rauha-tonta ja jopa vaarallista matkustajille. Vain rajavartiostosta huoleh-dittiin, koska tullimaksujen kerääminen kyllä kiinnosti Aertoniusta.

Warginmaan kuningaspari halusi kuitenkin edistää liittolaisuutta Cardusian kuninkaan kanssa. Olihan Rodolf Roweninpoika Wargin-maan kuninkaan isoveljen poika, ja läheinen sukulaisuus yhdisti näitä kahta kuningasta jo luonnostaan. Mutta siteen vahvistamiseksi he kumpikin toivoivat liittoa Cardusian kruununprinssi Rowenin ja kuningas Rolfin tyttären, prinsessa Jaqelinan välille. Tämän toiveen täyttämistä edistääkseen kuningaspari lähetti prinsessa Jaqelina Rol-fintyttären kymmenvuotiaana rajan yli Itäiseen Argillaan, kasvatet-tavaksi Itäisen läänityksen hallitsijan, ruhtinas Aragasin kotilin-nassa.

Ruhtinas Aragasin vaimo oli syntyjään Warginmaasta, edesmen-neen kuningas Rodolf Wargin serkkujen sukua. Aragas oli saanut hänet puolisokseen matkustettuaan aikoinaan diplomaattiselle vie-railulle Warginmaahan. Ruhtinaan rouva oli ystävällinen, mutta syystä tai toisesta araksi kehittynyt nainen. Hän piti prinsessa Jaqeli-nasta huolta parhaansa mukaan, mutta kasvatusta ylhäisten tavoille oli ankaraa, ja tapakasvatuksesta huolehtivat ruhtinas Aragasin ylläpi-tämät seurarouvat, jotka eivät välittäneet vähääkään arkaluontoisen ruhtinattaren toiveista kohdella nuorta prinsessaa edes hieman hel-lävaraisemmin. Muutamassa vuodessa piti vapaasti kasvaneesta olen-nosta koulia hovikelpoinen neito; aivan kuin puolivilli koiran-penikka olisi pitänyt opettaa sylikoiran tavoille, ja sellaiseen muu-tokseen saatettiin tarvita liekaa ja kiristyssilmukkaakin.

Ruhtinas Aragas oli ainakin ulkoisesti hyvää moraalialia korostava ja ankara kasvattaja, ja hän painotti hyvän käytöksen ja tottelevaisuu-den merkitystä kouliessaan warginmaalaisesta villikosta kuningat-tareksi kelvollista neitoa. Prinsessa Jaqelina oppi kyllä olemaan kiltti ja kohtelias, eikä avoimesti vastustanut kasvattajiaan, ettei jou-tuisi yhtä mittaa rangaistavaksi tympeillä kirjailuharjoituksilla ja huoneeseen sulkemisella. Hän vietti muutaman kesän kotonaan Warginmaassa, eikä valittanut vanhemmilleen kasvatuksestaan Ar-gillassa, koska ei halunnut kapinoida näitten hyvää tarkoitusta vas-taan. Kaikkihan tapahtui Warginmaan kansan hyväksi, ja kaiken tuon koulimisen päätteeksi nuori prinsessa pääsisi asumaan Car-dusian hoviin, sukulaisensa Rodolfin hyvään huomaan.

Jaqelinalle oli kerrottu tarinaa hänen sedästään, Warginmaan prinssi Rowen Rolfinpojasta, joka oli saanut Molcavarathian hovissa lähettiläänä asuessaan, Kaikkeuden Luojan johdattuksesta, vaimokseen warginmaalaista sukua olevan naisen, Jael Jakimintyttären. Jaqelina oppi, että Cardusian kuningas oli noitten kahden rakkauden hedelmä. Hän uskoi, että hänen serkkunsa Rodolf olisi kasvattanut vaimonsa Melosinan pojan samanlaisella rakkaudella, jollaista oli itse saanut vanhemmiltaan. Jaqelinalla ei siis ollut mitään syytä epäillä, etteikö kuningas Rodolfin kasvattama poika olisi myös rakastettava ja hyvin kasvatettu sulhanen, vaikkei olisikaan hänen omaa sukujuurtaan. Nuori prinsessa luotti vanhempiensa Rolfin ja Aquilinan hyvään tahtoon ja suunnitelmaan, ja kasvoi uskossa, että hänen sulhasensa tulisi olemaan ystävällinen, hurskas ja älykäs nuorimies Cardusian hovissa.

Jaqelina Rolfintyttären elämä kuitenkin muuttui taas, kun hänet lähetettiin nelitoistavuotiaana Aragasin kotilinnasta Argillan kuninkaanlinnaan. Ruhtinas Aragasin puoliso ei saanut lähteä mukaan hoviin, vaan ruhtinas jätti vaimonsa pitämään linnastaan huolta, ja lähti itse Jaqelinan mukaan, palkaten erään hovitapoihin hyvin perehtyneen leskirouvan ja nuoremman neidon huolehtimaan Jaqelinasta vaimonsa sijasta. Argillan hovissa Jaqelina joutui viettämään päivänsä prinsessa Ardinan seurassa ja tapaamaan lähes päivittäin myös Argillan nuorta prinssiä, Ardonia. Ardinan kerrotaan olleen veljeääinkin yksinkertaisempi olento, minkä jotkut rohkenivat väittää johtuvan siitä, että hänen molcavarathialainen äitinsä oli nauttinut jo liiaksi noita ”hoitavia” yrttihuurujaan nuorimmaistaan odottaessaan.

Prinsessa Jaqelina ei viihtynyt hovioloissa lainkaan, ja odotti pääsevänsä käymään välillä kotonaan Warginmaassa. Hänelle kuitenkin kerrottiin kerta toisensa jälkeen, että olosuhteet Itäisessä Argillassa olivat rauhattomat ja matkustaminen liian vaarallista. Niinpä prinsessa Jaqelina alkoi odottaa kärsimättömästi päivää, jolloin pääsisi matkustamaan edes Cardusiaan, jossa tapaisi serkkunsa Rodolfin ja tämän kasvattipojan, tulevan puolisonsa, josta hän oli kuullut vanhemmiltaan pelkkää hyvää. Jaqelina kaipasi ystäväkseen jotakuta, joka ymmärtäisi hänen warginmaalaista luontoaan, jota ei todellakaan ollut tarkoitettu ihmishälinään, epämukaviin pukineisiin eikä liian ylellisiin oloihin.

Argillan hovissa Cardusian kruununprinssi Rowenia nimitettiin hieman epäluuloisesti ja pilkallisesti ”Didrikinpojaksi”, mutta Jaqelina ei ollut sellainen ihminen, joka muuttaisi omia mielipiteitään pahantahtoisten puhujien mielen mukaan. Hän luotti edelleen rakastavien vanhempiensa käsityksiin, eikä suostunut uskomaan pahaa tulevastä sulhasestaan. Prinsessa Jaqelina oli vaarallisen tietämättömän siitä kaikesta salamyhkäisestä suunnittelusta, mitä hänen ympärillään tapahtui Argillan hovissa. Hän oppi virheettömästi ylhäisten kielenkäytön ja tavat, varttui ja kaunistui, ja kirjoitti viikko toisensa perään kirjeitä vanhemmilleen; pitkiä kirjeitä, joitten perille pääsystä ei koskaan voinut olla varma, koska maantierosvot saattoivat hyökätä lähettien ja kauppiaitten kimppuun Itäisen Argillan tuuheitten metsien ja suolaikkujen peittämällä rajaseuduilla.

Myös Cardusian nuori ylimyspolvi varttui noina rauhan vuosina. Nelitoistavuotiaana Jelisepan poika Jethan siirtyi kuninkaanlinnasta majaillemaan ruhtinas Reuelin linnaan, jossa oli hyvät mahdollisuudet aseenkantajakoulutukseen ja metsästykseen. Kruununprinssi Rowen taas jatkoi opiskelujaan kuninkaanlinnassa, ja hänen koulutuksensa keskittyi valtakunnan hallinnollisiin asioihin. Jethan varttui nuorukaiseksi yhdessä koiralauman, hevosten ja vilkasluontoisen Julienan kanssa, ja ystävällinen ruhtinaspari piti pojasta huolta kuin omastaan. Jethan viihtyi myös ruhtinasparin nuorempien lasten seurassa, ja etenkin Reguel seurasi häntä kuin hanhenpoika emoaan. Reuelin nuorimmainen, Ilja, taas vaelteli yksikseen niityillä ja metsissä, yrittäen ystäväystyä villieläinten kanssa. Jethaninkin oli lukuisia kertoja osallistuttava pikku-Iljan etsintöihin, kun tämä oli toisten huomaamatta kadonnut linnan piha-alueelta, jossa hänen olisi pitänyt pysytellä oman turvallisuutensa takia. Ilja saattoi löytyä nukkumasta hylätystä mäyrän pesästä kullannapunaiset, vapaina liehuvat pitkät hiukset takertuneina puunjuuriin, tai juuttuneena pitkän tunikansa helmasta puuhun, jonne hän oli kavunnut ilmeisesti puhellakseen jonkun pesässään kököttävän linnun kanssa.

Jethan vieraili myös usein Warginlaaksossa, jossa Josia ja tämän ystävä Rikard, joka oli myös Vaeltajaveli, opettivat hänelle Vaeltajien oppeja kaikella kärsivällisyydellä ja rakkaudella. Jethan näki paljon rakkautta, hellyyttä ja huolenpitoa ympärillään, minne vain menikin. Ja aina kotona Ristikallion linnassa käydessään tuo poika

ympäröitiin vanhempiensa ja pikkusisarensa rakkaudella ja huolenpidolla, niin ettei hän koskaan joutunut kohtaamaan päivää, jolloin ei olisi kokenut olevansa hyväksytty ja rakastettu. Häntä oli suojeltu ja varjeltu niin hyvin, ettei hän ollut koskaan tavannut pahantahtoista ihmistä; hän oli vain kuullut sellaisista, ja useimmiten liittyen Molcavarathian valtakuntaan.

Oli ehkä odotettavissakin, että se hetki, kun Jethan Nathanaelinpoika ensimmäistä kertaa kohtaisi pahantahtoisuutta, voisi järkyttää häntä enemmän kuin lapsesta asti kivikkoisempaa polkua kulkenutta olentoa.

Kuningas Rodolf Roweninpoika on hallinnut Cardusiaa jo parikymmentä vuotta, ja uusi sukupolvi on varttumassa aikuisikään.

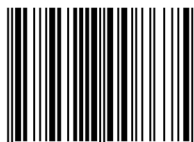
Kun osa kansasta alkaa kapinoida, Molcavarathian kuningatar Mormessa näkee tilaisuutensa ja iskee Cardusian kuningashuoneen heikkoon kohtaan; kruununprinssi Rowen Didrikinpoikaan, jota kansa ei ikinä haluaisi kuninkaakseen.

Jethan Narrinpoika on omasta mielestään viisas, syvälinen ja oikeudenmukainen nuorukainen, mutta ei erityisen seikkailunhaluinen, vaan vanhempiensa "pikku pupunen". Hänellä ei ole ollut sisäistä tarvetta tehdä muuta kuin elää harmittoman kuplansa sisällä, kaikkien rakastamana olentona. Maailma kuplan ulkopuolella hämmentää häntä, mutta väistämättä tapahtuu jotakin, mikä rikkoo kuplan hänen ympäriltään. Hän tapaa Warginmaan prinsessa Jaqelinan, joka on matkalla Cardusian kuninkaanlinnaan tullakseen kihlatuksi kruununprinssi Rowenille.

Rowen Didrikinpoika tutustui Jethaniin jo tämän asuessa kuninkaanlinnassa seitsenvuotiaasta toiselle kymmenelle. Kun Rowen aiheuttaa diplomaattisen kriisin, Jethan seuraa läheltä hänen koettelemuksiaan ja kohtaa myös omat kasvukipunsa ja haasteensa, joita Warginmaan prinsessan elämään sokeutuminen saa aikaan. Tapahtumat vaikuttavat myös Rodwena Rodolfin tyttäreen, kansan rakastamaan prinsessaan, sekä Julienna Reuelintyttäreeseen, joka rakastaa Jethania yhtä paljon kuin pikkuveljiään ja koiriaan.

Haasteitten keskellä heitä kaikkia kannattelee luottamus, joka heihin on istutettu jo varhain; usko siihen, että heitä rakastetaan ja heillä on aina koti, jonne palata, vaikka he olisivatkin ryvetyneet maailman kuoppaisilla teillä.

Ohdakemaa- sarjan seuraavat osat kertovat myös muista Cardusian ylimyssukujen jälkeläisistä; prinssi Joshasta, Reuelin pojista ja Jelisepan tyttärestä.

9 789528 008675